No. 2877 Woensdag 1 Sept. 1937 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50

De Spaanse bisschoppen over Franco's recht.

AAN ALLE KATHOLIEKEN DER WERELD.

„In 1936 was er geen andere keus dan vernietiging door het communisme of een geweldige poging tot verzet."

In ons vorig algemeen overzicht hebben we onze lezers reeds met een enkel woord in kennis gesteld met het collectief herderlijk schrijven, dat ondertekend is door twee Spaanse kardinalen, zes aartsbisschoppen, vijf- en dertig bisschoppen en vijf capitulaire vicarissen en dat gericht is aan de bisschoppen der gehele katholieke wereld.

In dit document, dat van uitermate grote betekenis is, wordt onweerlegbaar getuigenis afgelegd over het zedelijk karakter van de tegenwoordige burgeroorlog in Spanje en worden de conclusies getrokken, welke daaruit ter beoordeling van de Spaanse gebeurtenissen voor de katholieken der wereld en hun pers voortvloeien.

In zijn inleiding stelt het gemeenschappelijk herderlijk schrijven vast, dat de burgeroorlog de grondslagen van het sociale leven van Spanje ten zeerste geschokt en het bestaan van de natie zelf in gevaar gebracht heeft.

De Spaanse bisschoppen, aldus wordt in het schrijven verder verklaard, hebben deze burgeroorlog van de aanvang af meer dan iemand anders betreurd, want elke oorlog is steeds een zeer groot kwaad.

Menigmaal evenwel is een oorlog tot herstel van de rechtvaardigheid en de vrede onvermijdelijk.

De Kerk heeft de oorlog, welke thans in Spanje woedt, niet gewild en nog minder gezocht, doch heeft zich veeleer van het begin af aan de zijde van het wettig gezag geplaatst, om samen met dit gezag voor het algemeen welzijn te werken.

Het is echter een onweerlegbaar feit, dat reeds vóór de 18de Juli 1936 dit wettig gezag haar macht over de revolutionnaire massa's verloren had.

De democratische vrijheid had reeds lang plaats gemaakt voor een gruwelijke willekeur. Bij de Februari-verkiezingen in 1936 hadden de rechtse partijen ruim een half millioen stemmen meer op zich verenigd dan de linkse. Niettemin verkregen de rechtsen tengevolge van een onrechtvaardige annulering der stembusuitslagen 118 mandaten minder dan het volksfront.

De wettigheid van het nieuwe parlement was van het begin af twijfelachtig en het algemene welzijn liep reeds vóór het uitbreken van de strijd ten zeerste gevaar.

Uitvoerig bespreken de Spaanse bisschoppen hierop de bewering, dat zonder de militaire „revolte" de vrede niet verstoord zou zijn.

De kerkvorsten geven als mening te kennen, dat het tegendeel waar is.

„In de zomer van het jaar 1936, aldus verklaart het gemeenschappelijk herderlijk schrijven, was er geen andere keuze meer dan ofwel vernietiging door het steeds meer veld winnende communisme ofwel een geweldige poging tot verzet. Het is een historisch feit, dat gelijktijdig met de militaire revolte ook de anarchistisch-communistische revolutie uitbrak, welke alles dreigde te vernietigen."

In het bisschoppelijk schrijven worden vervolgens belangrijke mededelingen gedaan over de gruwzaamheid der anarchistische revolutie, welke in de wereldgeschiedenis haar wederga niet heeft.

Meer dan 20.000 kerken werden volkomen verwoest.

In de geteisterde provincies werd veertig tot tachtig procent van alle priesters vermoord.

Meer dan 300.000 burgers werden alleen wegens hun politieke opvattingen om het leven gebracht en even zovelen op de gruwelijkste wijze verminkt.

De uitspattingen, welke daarbij hebben plaats gehad, zijn van een onmenselijke woestheid en spotten met alle principes van beschaving en oorlogsrecht.

Vooral echter barstte een afschuwelijke anti-christelijke haat los, welke duizenden martelaren schiep.

In het vervolg van hun herderlijk schrijven leggen de bisschoppen getuigenis af ten gunste van de nationale beweging, welke het patriotische bewustzijn versterkt en de christelijke liefde bevorderd heeft.

In de gebieden, welke onder het gezag van de nationale regering staan, heerst rust en orde en het christelijk leven kan er opnieuw opbloeien.

Men mag hopen, dat hier weder rechtvaardigheid en vrede zullen gaan heersen.

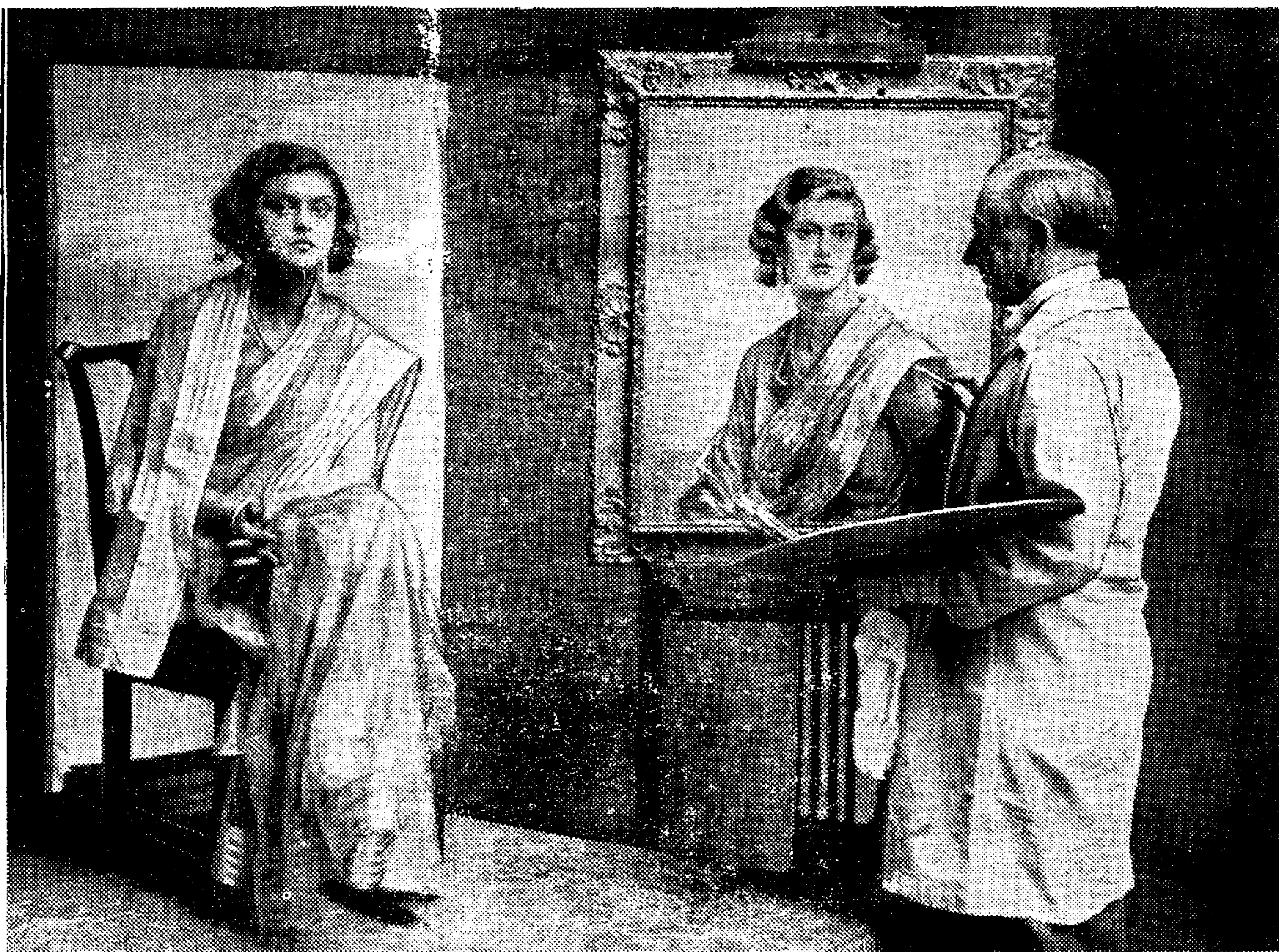
De Spaanse burgeroorlog is geenszins een oorlog van de rijken tegen de armen, of een oorlog tegen de democratie.

Indien men de leiders van de nationale beweging beschuldigt van dezelfde uitspattingen als door het volksfront zijn begaan, is zulks vals. Weliswaar brengt iedere oorlog betreurenswaardige uitspanningen met zich, doch het volksfront doodt en verwoest om wille van het doden en verwoesten, hetgeen men van zijn tegenstanders niet zeggen kan.

De Spaanse kerkvorsten komen tenslotte tot de conclusie, dat rechtvaardigheid en vrede slechts dan weder in Spanje zullen opbloeien, indien de nationale beweging er in slaagt, de overwinning te behalen.

In het slotstuk van hun gemeenschappelijk schrijven doen de Spaanse bisschoppen een beroep op de katholieke wereld, waarin zij voor Spanje niets anders vragen dan de aalmoes der waarheid. Laster en leugen hebben er in vele gevallen toe geleid, dat men de vervolgde Spaanse kerk zelf niet eens wil nageven, dat zij slachtoffer is.

In tegenstelling hiermede roepen de Spaanse bisschoppen de katholieken op, voor de waarheid op te komen.

DE INDISCHE PRINSES. De Indische prinses Ayesha, dochter van de vorst van Cooch Bahar, werd te Londen uitgeschilderd door de beroemde photo-schilder, Frank Beresford.

Sport.

II

Door de snelle groei van het sportverschijnsel, door zijn typische ongewone kenmerken en mede door de excessen, die in de praktijk tot uiting kwamen, moest dit wel de aandacht trekken van niet direct geïnteresseerden, van personen en instanties buiten het eigenlijke sportmilieu.

Er kwamen zich in de Sport nieuwe problemen stellen.

't Is bekend, dat wij, Katholieken, zeker niet de laatsten zijn geweest onder degenen, die nog iets anders in de sport zagen dan techniek, record en prestatie. Waar bij anderen hoe langer hoe duidelijker bleek, dat de mens in dienst van de sport gesteld werd, om zodoende allerlei belangen behalve zijn noodzakelijkste en hoogste belang te bevorderen, daar kwamen wij door onze geloofsovertuiging tot het inzicht, dat ook de sport slechts middel is. De sport behoort de mens te dienen, een middel te zijn ter bevordering van zijn natuurlijk en bovennatuurlijk welzijn. De sport heeft dus voor ons een „eigen" belang en dit moet beschermd worden tegen de gevaren, die de georganiseerde sportbeoefening mee bracht.

In talrijke landen heeft men in R. K. Sportorganisaties de manier gevonden waarop dit geschieden kon: en eigen principiële sportorganisaties tot stand doen komen, die zouden blijven waken over de belangen van de Katholieke sportbeoefenaars.

Maar zoals de Katholieken in sommige landen om ideëele motieven de sport als middel tot haar recht wilden doen komen in eigen organisaties, zo gingen anderen de sport in dienst stellen van hun idealen.

Deze ideëele bezinning is ten slotte de diepste en laatste die op 't sportverschijnsel kan toegepast worden, want de sport is te veel omvattend en te invloedrijk, dan dat ze haar oplossing kan vinden in een organisatorisch probleem alleen. Wie zelf aan sport heeft gedaan en haar dus heeft beleefd, wie de invloed van sport zowel op het individu als op de maatschappij en zelfs op de cultuur heeft opgemerkt, wie zich gerealiseerd **heeft de plaats, die de sport in het leven** der mensen inneemt en de waardering kent die haar ten deel valt, hij zal begrijpen, dat de belangstelling voor en in het sportverschijnsel niet primair door 't organisatorisch element gewekt is. Evenmin zal hij aan de „zakelijke" factor primaire waarde toekennen in dit opzicht. Wel mag opgemerkt worden, dat de economische factor, die een rol is gaan spelen in de sport eveneens tot een zekere bezinning geleid heeft. Immers toen men begon te bemerken tot welke funeste consequenties in sportief opzicht de combinatie geld en sport moest voeren, heeft men om de „sport" te redden de gelduitwas afgesneden en tot beroepssport verklaard. Ten minste in sommige landen en enkele takken van sport. Dit is natuurlijk geen sport meer, doch broodwinning of arbeid in economische zin. Op Curaçao wil men voor 't uiterlijke blijkbaar van beroepssport nog weinig weten. Zorgvuldig wordt een amateurisme bewaakt en bewaard. Of dit soort amateurisme echter voortkomt uit een zuivere sportbeleving lijkt in vele gevallen twijfelachtig!

Zeker is echter, dat er gevallen voorkomen, dat men goede spelers in sommige clubs door vrijstelling van contributie of anderzins tracht te behouden, en daarmee een verkapte beroepsport huldigt. Wat er zelfs voor de spelers gedaan werd, indertijd bij de Suriname-tocht, leek o.i. geen zuivere sportbeleving meer.

Reeds door het feit, dat het sportgebeuren tot excessen in allerlei opzicht geleid heeft, heeft menigeen begrepen, dat sport iets is, dat betekenis heeft voor de mensen, dat diepgaande invloed op hen oefent, dieper, dan uit de uitwendig waarneembare verschijnselen en hun directe gevolgen kan blijken. Sport grijpt de mens aan in zijn innerlijk wezen, beroert de mensheid niet alleen aan de buitenkant, **maar is een integreerend element geworden van haar structuur. Het is** daarom wel te begrijpen dat de voorstanders van sommige ideologieën ook de sport aangrepen en in hun systeem opnamen. De sport ook moest dienstbaar gemaakt worden ter bereiking van hun idealen. Deze zouden dan uitgangspunt en tevens doel van de sportbeoefening worden en de sport zou haar beginselen daaruit verkrijgen.

Zo heeft de sport een bepaalde taak gekregen in socialistische en communistische levensbeschouwingen. Deze hebben zich afgewend van de prestatie-sport, d.w.z. van het streven naar topprestaties door enkeling. Sport voor het proletariaat, sport voor de massa. Niet een massa toeschouwers bij de sport, geen tot de nok gevulde sport-arena's, geen kostbare tribunes, geen kijk-sport. Een massale beoefening van de sport, waarbij de prestatie van weinig belang is; ruim aangelegde sportvelden, waarbij alle beschikbare ruimte aan de practische beoefening is gegeven. Sport als ontspanningsmiddel voor de arbeider, sport als „vulling" van zijn leven. Sport als middel ter communistische opvoeding, sport in dienst van de klassenstrijd en wereldrevolutie. Men zal moeten toegeven, dat hier een sociaal element te vinden is, dat in het geïndividualiseerde sportsysteem ontbreekt, maar dat gelukkig door de gezonde sportbeoefenaars weer ter hand genomen wordt.

Geen topprestaties voor de enkeling, maar meerkampen

Wie enigszins met de geschiedenis der athletiek bekend is, weet, dat de idee der meerkampen reeds heel oud is. De hoofdschotel der klassieke Griekse Spelen bestond zelfs uit een meerkamp, n.l. de klassieke pentathlon. Deze omvatte speer- en discuswerpen, hardlopen, verspringen en worstelen. Verschillende winnaars van deze Griekse meerkampen, die met een lauwerkrans gehuldigd werden, zijn met name bekend, terwijl de meesterlijke beeldhouwers uit die dagen ons pracht-figuren der klassieke athletieken hebben nagelaten.

In het vervaltijdperk der Griekse cultuur werden de meerkampen verdrongen door één-nummer-specialisten. Deze bezorgden tenslotte de gehele athletiek een minder goede naam. In die tijd was „athleet" zelfs een scheldnaam geworden!

Niemand zal een volledige vergelijking tussen het verworden klassieke voorbeeld en onze tijd willen maken, maar toch schuilen ernstige gevaren in de consequent doorgevoerde specialisatie en de beoefening van de athletiek. De steeds benadrukte ontwikkeling van bepaalde spiergroepen bijvoorbeeld, met verwaarlozing min of meer van andere, schaadt de harmonische vorming van alle organische krachten, waarin toch het ideaal gelegen is. Eveneens af te keuren is de éénzijdige belangstelling, die het specialiseren kweekt: aan één bepaald onderdeel wordt alle aandacht besteed, daarop concentreert men zijn gehele energie, want daarin heeft men kans uit te blinken. Dat aldus een foutieve psychische instelling wordt gekweekt behoeft geen betoog. Verder houdt ook het sportsterren- of sporthelden-gedaas nauw verband met het leveren van topprestaties op een enkel nummer. Tenslotte komt het ook vaker ook, dat de met elkaar wedijverende athleten tot minder sportieve daden gebracht worden door het jagen naar steeds beter, steeds verder, hoger of sneller.

Zeker, ook de tegenwoordige athletiekbeoefening kent de meerkamp-idee, o.a. in de Olympische vijf- en tienkamp. Behalve de niet op de voorgrond tredende plaats, welke deze innemen, zijn de zware eisen, die ze stellen, oorzaak, dat slechts weinig athleten in deze richting hun oefeningen houden.

Er gaan in de laatste tijd stemmen op en inzichten breken zich baan om in de principiële organisatie van de sport ook te komen tot een principiële beoefening, tot een eigen richting in de sportpraktijk van katholieken en een ieder zal aanstonds erkennen, dat de meerzijdige vorming, waartoe i.c. de atheliek, mits meerzijdig beoefend, kan leiden, te verkiezen is boven de strikt doorgevoerde specialisatie.

Ook het fascisme (van Mussolini) heeft de sport in zijn dienst gesteld. Hier is ze vanzelfsprekend „staatszaak" geworden. Zij behoort de belangen van de fascistische staat te dienen. Een gezond volk, dat zich zijn eenheid bewust is, waartoe streng doorgevoerde organisatie meewerkt. Een volk, dat zich aan zijn (opgelegde) idealen weet te geven, waartoe disciplinaire maatregelen zijn genomen. Een volk, dat zijn kracht kent, waarom de weerbaarheidsopvoeding richtinggevend is gemaakt bij de sportbeoefening. Al staat het sociale element ook

De eerste luchtvaart over het kanaal. (7 Januari 1785)

De 25ste Juli 1909 volbracht Louis Blériot op zijn libellula, een van een Anzanimotor voorziene aeroplaan de eerste vlucht over het Kanaal. Rijke eerbetuigingen vielen de koene vlieger zowel in Engeland als in Frankrijk ten deel.

Velen wisten toen niet, dat twee ondervervaarde mannen, vóór een 125 jaren, de 7de Januari 1785, op een aërostatische machine" de eerste luchtvaart over diezelfde zeeengte volvoerden. Het waren de bekende luchtschippers Jean Pierre Blanchard en de Amerikaanse dokter Jeffries.

Ziehier een beschrijving van die tocht door het luchtruim.

Vrijdag de 7de Januari 1785 op een heldere winterdag, nadat het 's nachts gevroren had, reisde Jean Pierre Blanchard, begeleid door Dokter Jeffries, wind noord-noord-west, met zijn oude ballon, waarmede hij reeds vijf malen was opgestegen, van het fort Douvres naar de Franse Kust af. Te tien uren was men begonnen met de ballon te vullen; ondertussen zond men twee kleinere ballons uit om de richting van de wind nauwkeurig na te gaan. Het ganse voorbereidings-apparaat stond 14 voet ver van de rand der steile rots; drie kwartier na twaalven bevestigde men het bootje aan het de ganse ballon omgevende netwerk en legde daarin hetgeen men zo al nodig meende te hebben, alsmede enige zakken zand als ballast. Nu stond de ballon met de twee reizigers nog maar twee voet van de rand van de rotswand, op datzelfde punt, zo schoon door Shakespeare in zijn Koning Lear beschreven.

Te 1 ure verlangde de onverschrokken Blanchard dat men de boot zou afstoten; het gewicht ging evenwel de kracht van de ballon te boven en een groot gedeelte van de ballast moest worden uitgeworpen. Daarop steeg de ballon langzaam en majesteus omhoog, vorderde evenwel maar zeer weinig ofschoon nog slechts drie zakken met ballast, ieder slechts tien pond zwaar, overbleven. De barometer, die op de rotswand 29,7 had gestaan was kwart na één uur op 27,3 gedaald. Het weder was schoon en niet koud. In een brief aan Sir Jozef Banks, de President van de Koninklijke Academie van wetenschappen beschrijft Dokter Jeffries opgetogen het fraaie uitzicht, dat zij toen voor ogen hadden. Het landschap achter Douvres, waarop zij 37 steden en dorpen konden tellen, was van betoverende schoonheid. Van de andere kant verhieven zich schrikwekkend de rotsen op de Goodwin Sands. Zij vlogen weldra over vele schepen heen en genoten zulk een uitgebreid vergezicht, als zich nog nooit aan een sterfelijk oog had vertoond. De ballon was strak strak gespannen en tien minuten voor tweeën bemerkte men een daling zodat men anderhalve zak ballast moest uitwerpen, om weder te stijgen. Nu hadden zij één derde van de weg afgelegd en konden het fort Douvres niet meer duidelijk onderscheiden. Een weinig later bemerkten zij dat zij snel daalden en ontdeden zij zich daarom van alle ballast en wierpen ook, omdat dit alles nog niet voldoende hiep, een pak boeken over boord om de boot nog meer te verlichten, daarop stegen zij weder en hadden nu de helft van de afstand afgelegd. Het stijgen van het kwik in de barometer toonde kwartier na tweeën aan dat men wederom daalde, waardoor zij zich genoodzaakt zagen de overige boeken in zee te werpen.

25 minuten na tweeën hadden zij drie vierden van de afstand achter zich en kregen nu een verrukkelijk gezicht op de Franse kust. De onderste pool van de ballon was echter hetzij door verlies, hetzij door het dichter worden van het ontvlambare gas zo in elkaar verschrompeld dat de beide reizigers voortdurend daalden en even als Tantalus niet wisten, of zij het schone land, dat voor hen lag zouden bereiken. „Wij werpen toen," zegt Dr. Jeffries, „onze laatste flessen weg, die in de val een stroom, als van rook, ruisend uitstieten en zodra zij in het water terecht kwamen, hoorden en gevoelden wij een goed merkbare stoot aan onze boot en aan de ballon, iets wat wij, ons niet konden uitleggen, maar meenden aan de ontlading van een electrische stroom te moeten toeschrijven."

Daarop wierpen zij anker en touwwerk weg en terwijl niettegenstaande dit alles de ballon toch bleef dalen, ontdeden zij zich van de zware winterkleden, die eveneens in zee te recht kwamen en bonden zich zelve aan de touwen vast, die van de ring waaraan de boot bevestigd was afhingen met het oogmerk om in de hoogste nood de boot van de ballon af te snijden. Zij bevonden evenwel tot hun genoegen dat zij wederom stegen. Zij waren nog ongeveer 4 mijlen van de Franse kust verwijderd en vlogen er snel naar toe. De vrees was nu spoedig verdwenen; Frankrijk toonde zich ieder ogenblik schoner; uitgebreider en duidelijker; zij konden reeds Calais en twintig andere steden en dorpen duidelijk onderscheiden. Hun voorspoedige vaart en de gedachte dat zij de twee eersten waren die met zulk een buiengewoon vaartuig over het Engelse Kanaal voeren lieten hun geen tijd om er aan te denken dat zij zich van hun bovenkleren hadden ontdaan. Juist te ure voeren zij de hoogte door tussen Cap blanc en Calais en het is merkwaardig dat de ballon, zodra die zich boven land bevond, in hoge mate steeg en een heerlijke boog beschreef.

Hij steeg toen hoger dan gedurende de ganse reis over zee. Doch ook de wind stak op en voerde hen een weinig uit de koers. De reizigers deden nu de kurken vesten uit, die zij uit voorzorg hadden aangetrokken en thans niet meer nodig hadden.

Eindelijk daalden zij dicht tot de bodem, zodat zij de toppen van de bomen in het bos van Guines raakten; Dr. Jeffries greep zelfs een tak en hield daardoor de vaart tegen. De klep van de ballon werd nu geopend en het ontvlambare gas drong hoorbaar naar buiten; binnen enige ogenblikken kwamen zij beneden aan land tussen twee bomen die evenwel daartoe de nodige plaats over lieten. Zij hadden een overtocht durven bestaan, waarvan het aandenken tot het verste nageslacht zou bewaard blijven.

Ongeveer een half uur na de nederlading kwamen enige mannen te paard en bewezen alle mogelijke attenties aan de gelukkige aëronauten.

Daags daarop werd dit feit te Calais feestelijk gevierd; aan Blanchard werd in een gouden doos het burgerrecht der stad aangeboden, het bestuur van Calais schreef aan het ministerie ten einde de nodige volmacht te bekomen om de ballon aan te kopen en die tot een altijddurend aandenken in een der kerken op te hangen en het bestuur besloot te gelijkertijd om een marmer gedenkteken op te richten op de plaats waar zij waren neergekomen.

Dat gedenkteken werd werkelijk opgericht en de ballon werd in de hoofdkerk van Calais gedeponeerd. Men had die aangekocht voor 3000 francs plus een lijfrente van 600 francs jaarlijks.

Enige dagen later kreeg Blanchard een uitnodiging om voor Z. M. Koning Lodewijk XVI te verschijnen. De Koning begiftigde hem met 12000 livres en een jaarlijkse rente van 1200 livres. Daarmede was de koene daad van Blanchard beloond.

Ten slotte voegen wij hier nog bij, dat een apotheker, Pilâtre de Rozier genaamd, vergezeld van een burger uit Boulogne, genaamd Romain, de 15de Juni 1785 dezelfde tocht per ballon wilde volvoeren in tegenovergestelde richting van Boulogne uit naar Engeland. Nauwelijks echter waren zij opgestegen en terwijl zij zich nog boven de kust bevonden, sprong hun ballon, die met een mengsel van gas en verhitte lucht was gevuld met geweld uiteën. Pilâtre was onmiddellijk dood, Romain stierf na tien minuten.

Zij waren de eerste offers van de luchtvaart.

in dienst der weerbaarheidsgedachte, er zullen tegelijkertijd ook andere eigenschappen ontwikkeld worden door de sport in dienst van de fascistische mens te stellen.

Breder en dieper heeft het Duitse nationaal-socialisme de „zaak" aangepakt. Ieder weet voldoende van 't „streven van 't nationaal-socialisme om in te zien, hoe verkeerde grondslagen geleid hebben tot funeste gevolgen op verschillend gebied. Er zal echter wel geen systeem bestaan dat in al zijn uitingen verkeerd is. Steeds zal men iets kunnen leren van zijn tegenstanders! Ook de tegenwoordig in Duitsland heersende opvattingen bevatten naast vele foutieve, ook enkele goede elementen, die in hun toepassingen soms geleid hebben tot navolgenswaardige voorbeelden. Voorzover aanvaardbaar zijn die goede elementen niet specifiek Duits; ze zijn algemeen menselijk en vloeien voort uit een redelijke beschouwing van de natuurlijke mens.

Wanneer het nationaal-socialisme slechts de gemeenschaps-mens kent en verlangt, dat hij z'n gehele persoonlijkheid in dienst van de gemeenschap zal stellen, dan wordt één bepaalde, hoewel belangrijke wezenstrek overheersend. Maar wanneer deze opvatting leidt tot een sportpraktijk, waarin de sport tot gemeen-goed wordt gemaakt, zodat allen de goede invloed van sportbeoefening zullen ondergaan, dan is hierdoor de sociale betekenis van de sport sterk op de voorgrond gebracht. En al vloeien de richtlijnen voor deze sportpractijk ook voort uit de bekende rassentheorie met haar eenzijdige biologische tendenz, ze leidt toch tot het kweken van gezonde mensen, die gezamenlijk een gezond volk zullen kunnen vormen.

Niet de superioriteit van enkel materiële krachten wil men bereiken of bewijzen in het Duitse sportstreven, maar de gehele mens naar stof en geest vormen en vooral door de sport zijn karakter ontwikkelen, om hem zodoende geschikt te maken voor zijn taak in de gemeenschap. Is de natuurlijke harmonie weliswaar verbroken door een te sterke eenzijdige accentuëring, het herstel van de erkenning van de mens-in-zijn-totaliteit ook in de sport is weer een goed element.

De sport wil mensen, die zo hoog mogelijk opvoerde prestaties kunnen bereiken, maar Duitsland wil zo gezond mogelijk mensen, die zo alzijdig mogelijk ontwikkeld zijn en dan op dit fundament naar topprestaties streven. Wil het nationaal-socialisme dit op grond van zijn ras- en staatstheorieën, wij zullen tot dezelfde conclusies komen aan de hand van beschouwingen over de natuur van de mens.

Het meest typerend in het Duitse sportwezen in zijn gehele omvang is wel de bijzondere beklemtoning van de opvoedkundige waarde van de sport. De mens opvoeden door middel van sportbeoefening! Al zijn wij 't niet eens met het opgedrongen opvoedingsideaal, alleen reeds de erkenning, dat sport paedagogische waarde heeft en dat zij dienstbaar gemaakt kan worden aan physiologische en morele vorming is voldoende om de ideële bezinning aan te geven.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

De hoofdaandacht van het wereldtoneel blijft gespannen op de toestand in het Oosten. We hebben reeds in een vorig overzicht geschreven van de moeilijkheden die dergelijke conflicten voor buitenstaanders kunnen meebrengen en in het bijzonder gewezen op het incident met de Engelse gezant in China. Engeland heeft thans zijn eisen gesteld, n.l. een schadevergoeding voor de verwonde gezant Sir Hughes, het aanbieden van een verontschuldiging van de Japanse regering, en de bestraffing van de inzittenden van het vliegtuig, die op de auto van de Britse gezant geschoten hebben.

En Japan zal deze eisen wel inwilligen; mogelijk ook dat Engeland nog wat zal inbinden, daar volgens latere berichten de gezant aan de beterhand is.

Want Japan zal iedere twist met Engeland vermijden, nu het de handen vol heeft aan China: en dit zeker nog in de toekomst hebben zal, want het ziet er alles behalve naar uit dat tussen China en Japan spoedig vrede heersen zal.

Nog dezer dagen heeft de premier Prins Konoye verklaard: „Japan moet China verslaan om de vrede te herstellen".

Japan's woordvoerders kunnen aardige uitdrukkingen gebruiken omtrent hun Chinese politiek!

Heel de lange tijd, dat Maria Stuart koningin der Schotten, op Engelse kastelen gevangen zat, noemde de beroofster van haar vrijheid, koningin Elisabeth van Engeland, haar „lieve zuster", wier welzijn alléén zij wilde; zij moest zich echter eerst verbeteren. Het eindigde daarmede, dat Elisabeth haar „lieve zuster" op het schavot liet sterven. Aan deze droeve historie werden wij herinnerd, toen wij een uitlating lazen van de woordvoerder van het ministerie van Oorlog te Tokio: „Het Japanse leger voert geen oorlog tegen het Chinese volk. Japan beschouwt China als een zuster. Het wil haar fouten verbeteren, maar niet doden." Dit is de taal van Elisabeth. Men weet waar het op uit liep.

Reeds lange tijd vertoonde Tokio verschijnselen van de oorlogskoorts. Buiten een Japanse tempel bogen zich reeds geruime tijd duizenden vrouwen om een steek te doen aan de gordels, die als talisman aan de echtgenoten of broeders naar het oorlogsfront werden gezonden. Elke vrouw, die langs deze tempel komt, doet een steek aan een gordel.

Reeds lange tijd reden troepen jonge mannen de gehele dag in Tokio rond met vrachtauto's, juichend en met vlaggen zwaaiend. Een paar duizend vaderlandslievende demonstranten begaven zich in optocht naar een tempel om te bidden voor de overwinning. Op elke hoek van een straat stond een vrijwilliger met een collectebus. Het leger en de vloot hebben de laatste maanden al millioenen ontvangen; er werden strijdliederen gecomponeerd en in de bioscopen oorlogsfilms afgedraaid. Onlangs hebben 40 leden van het parlement hun collega's verzocht in speciale zitting bijeen te komen ter verordening van de politiek van de Japanse regering, die het geschil in China wenste te lokaliseren. Deze parlementariërs eisten, dat het geschil met China nu principieel beslecht zou worden. Er zou dan nog een suppletoire begroting van 310 millioen yen worden aangenomen voor uitgaven in verband met Noord-China.

En hiermede was de oorlogsbegroting reeds geklommen tot 2 milliard yen.

Deze verderfelijke oorlogsroes moest wel op een strijd met China uitlopen.

Het is gemakkelijk in te zien, welke de voornaamste overwegingen waren, die hebben beslist over oorlog of vrede. Wat Japan betreft: het militaire element had de zaak volledig in handen genomen en volgde zijn eigen politiek tegenover China, zonder zich te bekommeren om de meer pacifistische politiek, welke de Japanse industriële en financiële belangen voorstonden. Een correspondent van de Times gaf onlangs een uitmuntende exposé van het streven der Japanse militaire kaste: De Japanse militaire politiek heeft zich in de laatste jaren duidelijk kenbaar gemaakt, in het bijzonder door de schepping van een autonome regering voor Oost-Hopei. In hoofdzaak is de Japanse politiek gericht op de schepping van een corridor in Noord-China, welke onder Japanse invloed moet staan. In die corridor zal de productie op grote schaal ontwikkeld worden en het land moet de Japanse weermacht dan als basis dienen, in Noordelijke richting als defensieve stelling tegen Rusland, in Zuidelijke richting als basis voor verdere penetratie in China.

De Japanse militaire leiders bekommerden er zich niet om, dat de financiën van hun land niet al te veel extrabelasting meer kunnen verdragen en dat de Japanse industrie grote verliezen zou lijden, indien het tot een oorlog zou komen, waardoor de Japanse export naar China zou verminderen. Het enige waar de Japanse militaire leiders op gelet hebben, was dat het Russische leger thans een periode van „zuivering" doormaakt, zodat het volgens de mening van de Japanners voorlopig niet in staat is met alle macht naar buiten op te treden.

China schijnt thans maar al te goed te beseffen, dat indien nu geen positieve weerstand wordt geboden een nieuw groot deel van Noord-China verloren zal gaan. Er is weinig hoop, dat China over enige tijd nog verloren land terug zou kunnen veroveren, wanneer aan de Japanners de tijd wordt gegund, hun posities te consolideren.

De moeilijkheid voor China was echter dat de militaire organisatie, ofschoon deze veel verbeterd is, nog steeds niet tegen een moderne oorlog met Japan is opgewassen. Daarom wensten sommige leiders in Nanking ten koste van alles vrede om de grote strijd uit te stellen totdat de Chinese legers het zouden kunnen opnemen tegen de Japanners. De publieke opinie in China echter riep om oorlog en wilde niet toestaan, dat de regering toegaf.

En zo brak het oorlogsmonster los.

Het is nog een vraag, wie verslagen zal worden!

Padvinderij.

R. K. PADVINDERSVERENIGING ST. THARCISIUSGROEP CURAÇAO.

Woensdag 14 Juli 1937.

Vandaag is de reis naar Den Haag. Wij stappen met de Aalmoezenier op de trein. In den Haag zouden wij de H.V.G. Dr. Ramselaar ontmoeten.

Per tram gingen wij naar het Hoofdkwartier. Hier werden wij te woord gestaan door de Administrateur Oubaas ten Bosch. Wij horen dat door een misverstand Dr. Ramselaar ons pas om 3 uur verwachtte. Oubaas Ten Bosch legt ons verschillende dingen uit over de Administratie. Wij kunnen niet anders zeggen dan dat het zeer practisch en keurig geschiedt. Na een kop thee gebruikt te hebben gaan wij de stad in. Enigen die boodschappen in Voorburg moesten doen gaan daarnaar toe in een taxi, onder leiding van Oubaas Ten Bosch. Om 12 uur nemen wij de tram naar Rijswijk, waar de Kruisvaarders van St. Jan hun Huis hebben. Wij worden hier zeer hartelijk ontvangen door Overste Corput. Verder zijn wij aangenaam verrast frater Canutus hier aan te treffen. Na hier een paar uurtjes aangenaam doorgebracht te hebben, vertrekken wij weer naar Den Haag. In Den Haag aangekomen gaan wij direct naar het Hoofdkwartier, waar wij Dr. Ramselaar ontmoeten. Hij vertelde ons over de oprichting van de beweging, en sprak verder over verschillende onderwerpen die zeer interessant waren. Als hij afscheid neemt, want hij is reusachtig druk bezet, gaan wij onder leiding van een P.L. de stad door, terwijl Scheveningen ook op het program staat. Scheveningen is precies zoals het wordt afgebeeld. Alleen was het toevallig niet zo druk. Wij zijn op de Pier geweest en hebben de Rotonde van buiten bezichtigd. De Boulevard zijn wij helemaal afgelopen en ook de visserhaven hebben wij bezocht. Wij gingen juist het Luna Park bezichtigen, toen de klok ons waarschuwde dat het tijd werd om op huis aan te stappen. De aalmoezenier zou in Den Haag blijven, zodat wij alleen verder gingen. Kwamen gezond en wel thuis. Wij waren bekaf van het lopen. Maar des te fijner sliepen wij daardoor.

Donderdag 15 Juli 1937.

Na de H. Mis in de Kapel van de Broeders bijgewoond te hebben, zouden wij met Broeder Overste naar Voorhout gaan om het Moederhuis van de Broeders te bezichtigen. Hier hebben zij ook een Nijverheidschool die de titel voert van Bisschoppelijke Nijverheidschool. De jongens worden hier onderwezen in de zelfde stijl zowat als bij de Don Bosco geburt. Maar de Banketbakkerij is gewoonweg een genot. Hier moeten de jongens werkstukken maken uit suikergoed die voor de meesterstukken uit het gildetijdperk niet hoeven onder te doen. Witte moskees van fijn getralied suikergoed, Chocolade bonbons gevuld met likeur. Een heerlijkheid van zoetigheid.

Na het eten bracht de broeder chauffeur een paar van de jongens naar Leiden en Roelofarensveen. De jongens waren, toen wij weggingen er allemaal mee eens dat het een fijne dag was geweest. Vanuit Voorhout gingen wij per trein naar Vogelenzang. Het Jamboreeterrein werd bezocht. Het terrein is nog niet helemaal in orde.

Op het Administratiegebouw wordt ons een brief overhandigd uit Curaçao, die in een zeer merkwaardige enveloppe zit. De schrijver van die brief had gedacht dat dat de eerste brief zou zijn die wij uit Curaçao zouden ontvangen! Maar wij hadden in Nijmegen al een brief van a.V.T. Capello ontvangen voor V.T. Capello. A.V.T. Capello wordt hartelijk bedankt voor zijn leuke brief. Ook de brief van bovengenoemde schrijver werd zeer op prijs gesteld. Wij werden door een voortrekker en door de eigenaar van het landgoed geleid naar het Voortrekkerskamp, waar wij ook zullen komen te liggen. Ontmoeten hier Hopman van Kaik die de leiding heeft. Reuze aardige kerel. Blijven even staan praten en winnen de nodige inlichtingen in.

Donkere wolken komen opzetten en wij stappen flink aan om nog voor de regenbui binnen te zijn. Maar voor wij het administratie gebouw bereiken, breekt het onweer uit. En het is een flink onweertje. Takken worden van de bomen gerukt en het licht is niet van de hemel. Tot overmaat van ramp hadden wij onze regenjassen thuis gelaten omdat het zo'n mooie dag was.

Even later komt een dame aangelopen om te telefoneren. Zij zit alleen in de grote theatertent en is bang dat de tent in elkaar zal storten. Nog geen drie minuten later komt haar zoontje aangehold en zegt dat de tent ingestort is. De dame begint te huilen, want de tent heeft ƒ 3.000.— gekost, en haar baby van 1 jaar zit alleen in een ijzeren woonwagen. Een van de voortrekkers biedt meteen aan om bij het kindje te gaan zitten. Hij trekt zijn bovenkleren uit en gaat er met de looppas van door. Maar terwijl hij zich uitkleedde was er al een andere man op de fiets vertrokken. De moeder houdt het toch niet uit van zenuwachtigheid en leent een regenjas om zelf te gaan. Als de voortrekker terug is vertelt hij dat het knidje, heel gelukkig in zijn wiegje zat te lachen. Als het onweer wat bedaard is gaan wij stevig aanlopen en komen precies op tijd bij het station aan. Als wij thuis aankomen zijn wij wel wat verregend maar dat doet toch niets aan af dat het een fijne dag geweest is.

Vrijdag 16 Juli 1937.

's Morgens wordt er uitgerust om van de vorige dag te bekomen. 's Middags gaan wij een boerderij in Diemen bezichtigen.

Wij drinken thee bij de boerin en gaan ook kijken hoe de koeien gemolken worden. Het interieur van de boerderij doet heel netjes aan. De kinderkamer is sober doch smaakvol gemeubeld. Wij gaan ook langs het beroemde Merwede kanaal.

Om 8 uur hebben wij een bijeenkomst bij de Stanislaustroep.

De hopman heet ons welkom waarna de stamleider hem bedankt voor zijn hartelijke woorden. De cariboudans wordt heel goed opgevoerd. Vooral het inleidende woordje van het opperhoofd, in versmaat, was aardig. De jongens dragen ook een bijzonder leuk stukje voor, van een man met een lange neus en heel korte beentjes. Een reuze leuke avond.

BUITENLAND.

TAFERELEN UIT BOLSJEWISTISCHE SPANJE.

Waar vrouwen hyena's worden...

De „Slovende" het orgaan van de Katholieke Slovenen, uit Ljubljana publiceert het volgende ooggetuigebericht van van een kellner uit Albacete, „waarin hij de woede der bolsjewistische vrouwen beschrijft.

„Het bataillon der rode militievrouwen te Albacete werd opgericht, telde 200 vrouwen van 16 tot 45 jaar. De meeste waren nog geen 20 jaar oud. Dit vrouwvolk was van tevoren reeds berucht om haar bandeloosheid. Werklozen, werkschuwen, grotendeels analphabeten: uit dit allegaartje was het bataillon gerecruteerd. Velen van hen waren vroeger kamermeisjes van de families waarbij zij gediend hadden en daardoor konden zij waardevolle inlichtingen verschaffen aan het revolutie-comité. Ieder kreeg een karabijn, een revolver en een lang mes, dat zij in haar gordel droegen, en allen droegen een blauw uniform. Een groot aantal auto's stond tot hunner beschikking om zich vlug te kunnen verplaatsen. Iedere vrouw van de militie kreeg per dag 10 pesetas als beloning. Voortdurend zag men deze vrouwenafdelingen in de straten van Albacete. De „vrouwenauto" heette het in de volksmond. Uit de vensters van de auto staken geweerlopen, en in de wagen werd de Internationale gezongen; iedere voorbijganger moest met opgeheven vuist groeten. De voornaamste taak van deze vrouwen was, om de beschuldigden voor het gerecht te dagen. Deze dienstmeisjes namen hun vroegere meesters gevangen en klaagden hen aan. Hoe dikwijls moesten wij niet zien, dat 16-jarige meisjes een ouden man door de straten sleurden en met hun geweren mishandelen. Hoe dikwijls kwamen die meisjes 's avonds niet in mijn koffiehuis en beroemden zij er zich dan op, zooveel „visschen" gevangen te hebben. Als vreselijke herinnering aan dit vrouwenregime zal mij altijd bijblijven, hoe deze vrouwen vier mannen op een ossenwagen naar de executieplaats brachten. Drie van de slachtoffers waren gendarmen van de Guardia Civil, de vierde was mijn vriend, een kellner uit de Alhambrabar, een jongen van nauwelijks 17 jaar. Het gepeupel wierp zich op de ongelukkige en zou hem op straat hebben doodgeslagen. Daar riep vanaf het balkon van een naburig huis een professor van het gymnasium, van Albacete, Señor Carciaro dat men de gevangenen naar het park kon brengen om hen daar te doden. Langzaam trok de stoet naar het park. Het leek mij een dooddans. Moeders en vrouwen van de gevangenen weenden bij de wagen; de wijven krijsten de Internationale. Dan werden de gevangenen tegen de muur gezet. De vrouwelijke militiesoldaten stelden zich op, en schoten in de wilde weg, tot de gevangenen de een na de ander met kogels doorzeefd in elkaar zakten. Een jonge vrouw ging naar de stervenden toe, en schoot hen een kogel door het hoofd.

Reactie in Duitsland.

Als reactie op al de anti-kerkelijke maatregelen begint allerwegen in Duitsland het geloofsleven der katholieken steeds levendiger te worden.

Ooggetuigen verhalen, dat de kerkgebouwen stampvol zijn. Het aantal deelnemers aan gesloten retraiten neemt toe. In het Bisdom Keulen alleen bereikte het aantal retraitanten in 1936 de niet onbeduidende som van 10.446 leken, te weten 1782 mannen, 1764 jongens, 2415 vrouwen en 4485 meisjes.

Een pater, wiens congregatie in Duitsland zeer bemoeilijkt werd, vertelde, dat hun klein seminarie propvol was. Zo sterk werd in de laatste tijd de drang der jeugd naar het priesterschap.

Laat Goebbels maar met mest werpen. De akker van Gods Kerk zal er des te weliger door gaan bloeien.

Een heerlijke belijdenis van christelijk geloof door Marconi.

De Schepper van het heelal die ook het genie van Marconi heeft geschapen om de geheimenissen van het wereldruim te ontdekken, moet ervoor in de eerste plaats worden dank gezegd.

Dit deed Marconi zelf. Want Marconi was een groot christen. De „Schlager" van de anticlericalen dat wetenschap onverenigbaar is met geloof wordt door hem eens te meer beschaamd.

En Marconi beleed zijn christelijk geloof.

Marconi de grote uitvinder van de draadloze telegrafie heeft eens gezegd: „Er zijn honderden dingen die met geld kunnen gekocht worden met uitzondering van gezondheid en geloof".

Kan de mens die de natuur voor zijn wil heeft doen buigen, vraagstukken oploste die onoplosbaar werden geacht en een omwenteling heeft teweeggebracht in de levenswijze van de hele wereld nog het christelijk geloof aanvaarden met de kinderlijke vroomheid van een christen mens? Heel zeker vermits Marconi dit heeft gedaan.

„De wetenschap kan vele dingen oplossen", zei Marconi „doch de wetenschap kan niet de grote geheimen van ons bestaan oplossen. Wie zijn wij? Waar komen wij vandaan? Hoe zijn wij ontstaan? Waarheen gaan wij als ons lichamelijk bestaan ten einde loopt?

Men kan het antwoord niet geven zonder het geloof."

„De wetenschap", aldus Marconi, „heeft de verschrikkelijke snelheden van sterren en planeten gemeten, zij heeft ontzaglijke afgronden gepeild; zij heeft oneindige kleine atomen gemeten, zij heeft ons in staat gesteld over eindeloze afstanden met elkaar te spreken en zelfs meer buiten het bereik van het menselijk oog. Doch hoeveel blijft er niet onopgelost? De werking van gedachten en verstand, de overerving van instincten, het grote mysterie van de dood — het grootste mysterie — wie heeft dit alles ooit opgelost?

Wij mannen van de wetenschap, wij hebben grootse dingen gedaan. Doch hoe nietig is dit in vergelijking bij datgene wat nog ontdekt moet worden.

Het geloof, het geloof alleen in het Opperwezen welks heerschappij wij moeten erkennen, kan ons helpen het groot geheim van leven en dood moedig onder de ogen te zien. Er zijn zoveel godlozen op de wereld. Tot hen mag ik zeggen dat er geen geluk is zonder geloof.

Het is een vergissing te geloven dat godsdienst en wetenschap nooit kunnen samengaan want er zijn grenzen buiten dewelke het geloof alleen ons kan steunen.

En dan de kreet van de fiere christen: „Ik ben", zo heeft Marconi gezegd, „fier een christen mens en een gelovige te zijn.

Ik geloof in de kracht van het gebed. Ik geloof daarin niet alleen als christen, als katholiek doch ook als geleerde.

Een draadloos toestel kan een boodschap toezenden over de oceaan. Doch het mensenbrein is nog heel wat anders. Het draadloos toestel kan trillingen uitzenden ver, ver weg naar de plaats der bestemming doch het mensenbrein zendt trillingen uit in de vorm van gebed welke ook haar bestemming bereiken."

Hoe heerlijk schoon die vrome geloofsverklaring.

En ootmoedig bekent Marconi:

„Ik heb zo dikwijls geloofd dat God door me in staat te stellen te bereiken wat ik bereikt hebt, me slechts gemaakt heef tot een instrument van Zijn eigen Wil en om Zijn goddelijke macht te tonen."

De oudste Bisschop van China maakt zijn eerste vliegtocht.

Mgr. Otto, van de Missionarissen van Scheut, die zonder onderbreking 61 jaar in de meest verwijderde gebieden van China heeft vertoefd heeft onlangs zijn eerste vliegtocht gemaakt.

Mgr. Otto is 87 jaar; de eerste en laatste keer dat hij zich van een modern vervoermiddel bediende, was in 1876, toen hij met de trein reisde van Brussel naar Marseille; eerst enkele jaren geleden heeft hij een auto gezien, hij heeft zelfs de spoorweg niet gezien die Shanghai met Peking verbindt, want deze bewonderenswaardige Missionaris heeft het Noord-Westen nooit meer verlaten. Bij zijn landing verklaarde de Bisschop die door een grote menigte gelovigen, door de leerlingen van het Groot-Seminarie en meerdere Missionarissen werd ontvangen, daar hij in het geheel niet vermoeid was en dat hij integendeel zeer tevreden was over het experiment.

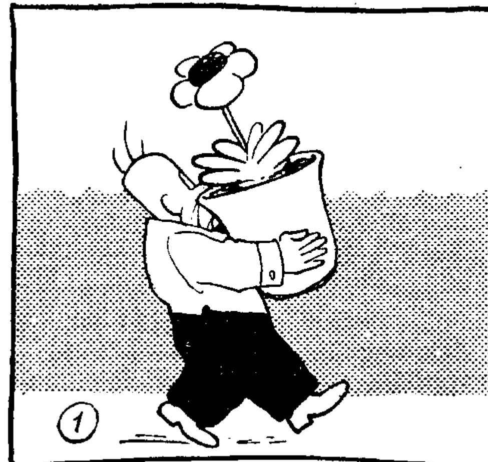
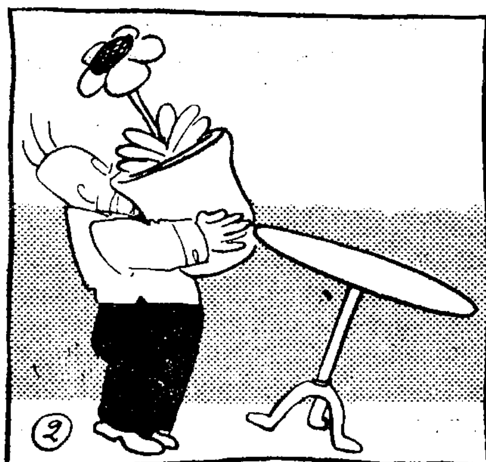
HOE HET GOUD VAN DE SPAANSE STAAT GEROOFD WERD.

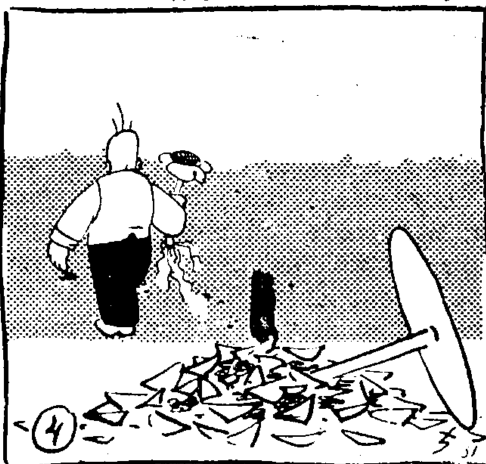
Een diefstal die enig is in de historie.

Men meldt uit Parijs aan het K.W.P.:

Op zekere morgen verschenen in de Calle de Alcade in Madrid 80 vrachtauto's, die stopten tegenover het monumentale gebouw, waar de Spaanse Bank gevestigd is. Een honderdtal militairen stapten uit de auto's, en allen begaven zich naar de kelder van de bank. Men gaf het bevel de zware deuren te openen, die de schat van de natie verborgen hielden. De beambten, die men bij de minste weigering zou hebben neergeschoten, openden de kelder en zonder verdere formaliteiten verhuisde het geld in de auto's. Toen deze volgeladen waren, gingen de meesten naar Cartagena; de overigen gingen gedeeltelijk naar het vliegveld en gedeeltelijk naar Valencia. Men deed de directie geen officiële mededeling van het gebeurde. Het is niet te ontkennen, dat het geld hier formeel geroofd werd. Op dezelfde wijze maakte men zich ook meester van het geld van de overige banken. Ook de privé-kassen werden opgebroken. Alle juwelen, die zich in de Bank van Lening bevonden, werden geroofd, en ook de particuliere huizen werden geplunderd. Op de Spaanse Bank werd 2,5 milliard peseta's geroofd, terwijl uit de andere banken ongeveer eenzelfde bedrag gestolen werd. In totaal werd dus 5 milliard peseta's of 2000 millioen gulden geroofd. Dat is de waarde van de goudreserve, waarover Japan en Engeland beschikken om hun papieren geld te dekken. In Spanje alleen is dus evenveel geld gestolen, als de goudvoorraden van Engeland en Japan samen.

Nog nooit in de geschiedenis heeft een diefstal op zo grote schaal plaats gevonden.

ADAMSON HEEFT EEN ZELDZAME PLANT GEKOCHT.

WAT DE VOLKENBONDSSTATISTIEKEN ONS LEREN.

Uit de publicaties van het Volkenbondssecretariaat te Genève zijn vaak interessante gegevens te putten. Onderstaand artikel is hiervan het bewijs.

Wat gebeurt er in een uur eigenlijk wel allemaal op de wereld?

Ongetwijfeld is het gemakkelijker deze vraag te stellen, dan haar te beantwoorden. Toch beschikken wij tegenwoordig over zulk omvangrijk statistisch materiaal, dat wij ons een vrij nauwkeurig beeld kunnen vormen van wat er in het korte tijdsbestek van één uur in de mensenwereld omgaat. Beginnen wij bijvoorbeeld met het aantal huwelijken; dit bedraagt over de gehele wereld elk uur 12000, waaruit volgens betrouwbare schattingen van deskundige zijde in hetzelfde tijdsbestek 5440 kinderen worden geboren. Daar er volgens andere berekeningen elk uur slechts 4630 mensen op de wereld sterven, neemt derhalve het aantal burgers van onze aarde van uur tot uur met 810 individuën toe.

Dan interesseert ons de vraag, welke betrekkingen deze mensen met elkaar onderhouden. Om hierop een antwoord te kunnen geven, moet het aantal brieven en telegrammen worden nagegaan, die in 60 minuten tijds overal ter wereld worden verzonden en ontvangen. De briefkaarten en gewone reclame- en invitatiekaarten inbegrepen, bedraagt het aantal postzendingen per uur meer dan 1 milliard 150 millioen, terwijl de waarde der postzegels, waarmee al deze zendingen moeten worden gefrankeerd, rond 70 millioen goudfrancs bedraagt. Ook het telegramverkeer is veel intensiever dan men gewoonlijk wel vermoedt. In de loop van één uur worden geregeld 144.000 telegrammen opgegeven.

In zijde gehuld...

Aan papier wordt in de gehele wereld in één uur een hoeveelheid van 1900 ton voortgebracht. Dat betekent een dagelijkse productie van meer dan 45.000 ton. Vooral de couranten met hun geweldige oplagen-cijfers verbruiken doorlopend een groot gedeelte van deze papiervloed.

Niet minder indrukwekkend is de hoeveelheid arbeid, dat de mensheid per uur presteert, om voor haar kleding te zorgen. Zo worden in de fabrieken met hun moderne machines en apparaten in de loop van 60 minuten 1 millioen K.G. katoen en 300.000 K.G. wol vervaardigd, waaruit dan de voor onze kleding benodigde stoffen worden geweven. Ook de productie aan zijde is buitengewoon groot en is in de laatste tien jaar nog in omvang toegenomen, sinds de mode voorschrijft, dat de elegante vrouw in zijde gekleed moet zijn.

Wat er in rook opgaat.

Het valt overigens niet te ontkennen, dat de mensheid reeds vele jarenlang op een aantal gebieden meer werkt en voortbrengt, dan zij verbruikt. Deze abnormale toestand is niet in de laatste plaats het gevolg van de onzinnige politieke bepalingen, die het internationale ruilmechanisme danig in de war hebben gestuurd. Een voorbeeld daarvan is de wereldsuikerproductie. De productie aan riet- en biet-suiker bedraagt over de gehele wereld per uur precies 99.600 ton, verbruikt worden echter in dezelfde tijdruimte slechts 96.800 ton, zodat er elk uur een overschot is van 2800 ton.

Interessant is het verder, na te gaan, hoeveel energie en arbeid de mensheid zich bij elk uur getroost, om zich het genotmiddel te verschaffen, dat evenzeer gesmaad als geprezen wordt — de tabak! Het zijn 170 duizend K.G. van het geurig kruid, die de mensheid per uur voortbrengt. En dan wil men tegelijk ook wel graag weten, hoeveel er nu op deze wijze elk uur in rook opgaat, overschillig of 't per pijp, sigaar of sigaret gebeurt. Welnu de wereldstatistiek geeft aan, dat er elk uur door de minnaars van roken voor meer dan 3 millioen gulden de lucht in geblazen wordt.

Der mensheid grootste vermaak.

Maar waarom zouden de mensen ook niet eens lichtzinnig zijn? Over het algemeen hebben zij het toch nogal moeilijk. Wij misgunnen hun dan ook niet het genoegen 's avonds na een dag van moeite en zorgen naar de bioscoop te gaan, een vermaak waaraan zij zich overigens wel gretig overgeven. Hoezeer het bioscoopbezoek in de loop der jaren is toegenomen, blijkt het duidelijkst uit de cijfers der wereldproductie van films. In 60 minuten worden in alle grote studio's en filmateliers der wereld gemiddeld 50 K.M. film gedraaid. Natuurlijk komt niet alles hiervan op het witte doek, want een groot deel van de gemaakte opnamen is onbruikbaar. De verhouding tussen bruikbare en niet-bruikbare film bedraagt ongeveer 1:5. Hieruit volgt dus, dat elk uur nog 10 K.M. bruikbare film de wereldateliers verlaten, ongetwijfeld nog een heel respectabele prestatie. En zo is het op elk gebied van menselijk werkzaamheid nog heel wat, hetgeen er zich in de korte spanne tijds van 60 minuten afspeelt!

DE CHRISTENHEID VERENIGT ZICH IN DE NOOD.

Rome gaat mee met de conclusies der conferenties van Oxford.

De resultaten van de conferentie der protestantse kerken te Oxford hebben ook in Katholieke kringen, en meer speciaal in Rome de bijzondere aandacht getrokken en ten dele ook instemming gevonden. In Rome is men van oordeel dat de gemeenschappelijke nood de gehele Christenheid van het Avondland bijeen brengt.

Vooral op de colleges en wetenschappelijke instituten wordt op deze stelling meer en meer de nadruk gelegd. Van hoogkerkelijke zijde werd ons verzekerd, dat de Staat volgens katholieke opvatting zowel beschermer als dienaar van het Christendom moet zijn, doch jammer genoeg moet men constateren dat in verschillende landen de beschermer en dienaar zich tot een tyrant ontwikkeld heeft.

Daarom zullen de katholieken ook de stelling van de conferentie van Oxford kunnen goedkeuren, waarbij de protestanten zich er tegen verzetten, dat een Staat zich zelf als de hoogste en enige zedelijke orde beschouwt en de goddelijke orde van de dingen dezer wereld totaal negeert.

De Pauselijke Encyclieken hebben reeds eerder de totalitaire staat veroordeeld, zodat de proclamatie van Oxford een algemeen geldende en bindende opvatting der christelijke moraal weergeeft. Dit wordt van katholieke zijde met des te meer vreugde geconstateerd, daar vroeger verschillende staatskerken een dergelijk duidelijke opvatting trachtten te verdoezelen.

In dit verband werd nog gewezen op de houding van Duitse bisschoppen, zoals de kerkvorsten van Trier, Freiburg en Berlijn, die herhaaldelijk hun gelovigen hebben gewezen op de natuurlijke gemeenschap van alle christenen bij de afweer van bolsjewisme en modern heidendom.

Thans heeft ook de conferentie van Oxford met een edel gebaar tegenover de Rooms-katholieke Kerk geantwoord en de betekenis hiervan wordt in Rome zeker niet onderschat.

De Romeinse correspondent van de „Reichspost" weet er aan toe te voegen dat de H. Vader het wederkerig begrijpen der christenen onderling met vreugde en vol hoop zal vervullen. Paus Pius XI heeft de rampzalige geloofsverdeeldheid herhaaldelijk gekenmerkt als „een wonde aan het lichaam van de Heiland", die in de loop der geschiedenis eenmaal geheeld zal worden, iets waarvoor wij allen moeten bidden."

Pauselijke onderscheiding voor John Farrow.

John Farrow, de Warner regisseur, is door Z. H. de Paus onderscheiden met een Pauselijke ridderorde. Dit naar aanleiding van zijn publicatie „Damien the Leper" (het leven van pater Damiaan)

De onderscheiding zal hem door de aartsbisschop van Los Angelos, mgr. Cantwell, worden overhandigd.

CURACAO.

K.L.M.-nieuws.
Brieven die rond de wereld vlogen.

De K.L.M. heeft op de luchtvaart tentoonstelling op Houtrust een verzameling luchtbrieven getoond, welke onlangs een reis om de wereld volbracht hebben. Dit was de eerste postzending, welke in geregeld lijnverkeer per vliegtuig de weg om de aardbol aflegde en wel bij de opening van de dienst San Francisco — Hongkong, welke de Pan American Airways voor het eerst op 22 April j.l. met de China Clipper uitvoerde.

Van Hongkong reisden de brieven naar Penang, waar zij door de K.L.M. werden medegenomen. Het Nederland-Indië vliegtuig bracht de zending in Amsterdam, vanwaar zij met de postdienst van de Air France over het Zuidelijk deel van de Atlantische Oceaan naar Buenos Aires vloog. In Brazilië werd de postzak weer overgeladen, thans in een der Clipper boten van de P.A.A., die de brieven weer aan de afzender in New York bracht.

De enveloppen zijn beplakt met twee Amerikaanse postzegels, 2 van de Straits Settlements, vier uit Holland en drie van Brazilië. De totale frankeerwaarde bedraagt bijna f 6.—.

Bekendmaking.

Van officiële zijde vernamen wij dat het in de bedoeling ligt de Verordening van de Gouverneur dd. 2 Februari 1937, tot vaststelling van nieuwe bepalingen betreffende de loodsdienst en de loodsgelden in werking te doen treden op 2 September 1937 en de Verordeningen van gelijke datum tot wijziging van de Algemene Verordening I. U. en D. 1908 en tot wijziging van de Gedistilleerd-verordening 1908, op 1 October 1937.

Met dit schijnbaar eenvoudige berichtje blijkt dat in Nederland de Koloniale Raad gelijk gekregen had met deze verordeningen, waarbij aan de Stoomvaartmaatschappijen, die in deze tijden periodiek hun vrachten verhogen sommen van ettelijke 10 duizenden werden cadeau gegeven, waarbij het grootste gedeelte komt aan de C. S. M.

En verder door verlaging van de accijns eenzelfde cadeau aan de importeurs van gedistilleerd.

En dat terwijl het Curaçaose Gouvernement nog 2 gulden laat betalen voor een M^3 drinkwater!!

We hebben indertijd er genoeg over geschreven!

Er is nog één hoop, dat misschien de arbeiders der scheepvaartmaatschappijen in deze gaven zullen delen door een loonsverhoging!

Allen die aan het tot stand komen dezer verordening hebben meegewerkt hebben o.i. daarmee niet het belang van Curaçao gediend.

De Curaçaose Pluimvee Vereniging ontwaakt!

Enkele maanden geleden hebben we reeds met een enkel woord kennis gegeven van het ontwaken der Pluimveevereniging.

We ontvingen daarover volgende mededeling.

De enorme import aan koelkamer eieren heeft velen wederom het belang van een eigen pluimveeteelt doen zien, vooral waar toch de smaak van het publiek een vers ei boven een koelhuis ei prefereert.

Op een klein eiland als het onze is het wenselijk op geregelde tijden nieuwe tomen te importeren, welks broedeieren voor het fokken van kippen gebruikt worden, die dan dank zij de selectie hunner voorouders een behoorlijke „turnover" garanderen. Te dien einde zijn thans met het s.s.„Baarn" een dertigtal kippen, alle Wit-Leghorn, aangekomen en voor valnest-controle op Gr. Piscadera ondergebracht. De leden der C.P.V. kunnen dus binnenkort via kip of machine aan het broeden gaan.

Een zaak van groot gewicht is vervolgens het omlaag brengen der voederprijzen en zullen thans proeven genomen worden met een vereenvoudigde voedingswijze als aangegeven in de bijgaande brochure der Bertels Oliefabrieken. Het door ons te beproeven Opvokvoer dient voor kuikens van 2 tot 30 dagen oud, hetgeen een grote vereenvoudiging van het vroeger toegepaste stelsel van 1-2 en 3A voor verschillende leeftijden betekent. Na 30 dagen wordt overgegaan tot het voeren van Kunstkorrels, die alle delen van de vroeger toegepaste ochtendvoer en gemengd graan methode bevatten. De samenstelling van iedere korrel is dus een combinatie van alles wat een kip nodig heeft, groenvoer inbegrepen. Een soort eenheidskorrel dus. Het zal U duidelijk zijn dat deze voederwijze veel eenvoudiger is en tevens doeltreffender. Bij de vroegere methode pikten de sterkste kippen de lekkerste hapjes voor de snavel hunner minder bijdehande zusters weg, die deze „lekkere hapjes" toch ook nodig hebben.

Aangezien deze kunstkorrel bovendien belangrijk goedkoper is en van een standaard kwaliteit, die in Holland zeer geroemd wordt, verwachten wij een sterk oplopende productie van eieren in Curaçao, die vooral voor plantagehouders van winstgevend belang zal kunnen zijn.

De eieren, die door de leden der C.P.V. ten verkoop zal worden aangeboden, worden gestempeld C.P.V. met het nummer van het lid, daarmede de versheid garanderend.

Rest nog te vermelden, dat de heer Van der Mark wederom de functie van Voorzitter en Adviseur bekleedt, de Heer D. Gaerste het penningmeesterschap waarneemt en ondergetekende als secretaris fungeert en tevens met de verkoop van het voer belast is.

Wij vestigen nog de aandacht op de Algemene Ledenvergadering Woensdag 8 September in de zaal Kol. Raad 8.— p.m.

J. G. Nieuwenhuijzen

Kon. Ned. Stoomboot Mij.

In dank ontvingen wij het verslag van de Koninkl. Nederlandse Stoomboot Maatschappij N.V., waarin wij het volgende lezen:

Het afgelopen jaar zal door twee voor de maatschappij uiterst gewichtige gebeurtenissen gekenmerkt blijven: de financiële reorganisatie, welke zij onderging, en daarna onverwacht de omslag na zeven jaren depressie, die tot de noodzakelijkheid van die reorganisatie gevoerd hebben. Leverde in Augustus het bedrijf nog een tekort op, in September werd de Regering gedwongen de gouden standaard te verlaten, waardoor wij in staat gesteld werden, op grondslag van ongeveer gelijke kosten met buitenlandse rederijen te concurreren, tengevolge waarvan de voornamelijk in sterling uitgedrukte tarieven van vrachten en passagelden meer guldens opleverden. Van wellicht nog meer betekenis was de plotselinge rijzing op de wereldmarkt, die in November inzette, doch waarvan de gunstige uitwerking op de exploitatieresultaten zich slechts in geringe mate in het verslagjaar bemerkbaar kon maken. De verhoging der stukgoedtarieven, die een rijzing der openmarktvrachten altijd op enige afstand pleegt te volgen, zal geheel aan het nieuwe jaar ten goede komen. Tegenover deze verhoging van inkomsten mogen wij een niet onbelangrijke stijging der kosten van onderhoud, der prijzen van brandstoffen, scheepsbehoeften, proviand en der buitenlandse havenkosten niet onvermeld laten.

De gang van zaken was in 1936 gunstiger voor de transatlantische dan voor de Europese lijnen, die ernstig onder sanctiepolitiek, invoerbelemmeringen, transfermoeilijkheden en ten slotte de burgeroorlog in Spanje te lijden hadden.

Alles tezamen genomen was de omvang van het goederenvervoer op onze lijnen ongeveer gelijk aan die van het vorige jaar, het passagiersvervoer daarentegen levendiger.

Over het afgelopen jaar kon voor het eerst weder een klein dividend (drie percent) worden uitgekeerd.

De Spaar- en Beleenbank.

Aan het verslag over het zeven en tachtigste huishoudelijk jaar van de 1ste Juli 1936 tot en met de 30ste Juni 1937, ontlenen wij:

Van het bedrag van f 13.247.17 op het credit van Winst- en Verliesrekening werd, conform het voorstel van het Bestuur, besloten een som van f 2600.— aan dividend naar reden van f 20.— per aandeel uit te keren en het saldo af f 10.647.17 op de rekening Reserve voor dubieuze vorderingen te brengen.

De kiezing van het nieuw bestuur had tot uitslag, dat als voorzitter werd herkozen de heer P. L. Gorsira, als leden werden herkozen de heren Michael A. Correa Jr., E. M. Curiel, J. M. J. Ellis, H. J. C. Henriquez, S. A. L. Maduro, J. L. Penha Jr., J. F. Quast en C. N. Winkel en als plaatsvervangende leden werden herkozen de heren J. G. Statius Muller en S. A. Senior en gekozen de heer J. A. P. Thielen.

Door het Bestuur werd het lid J. M. J. Ellis tot ondervoorzitter herkozen.

In Januari 1937 nam de heer J. F. Quast ontslag als lid van het Bestuur. Ter aanvulling van de hierdoor opengevallen plaats werd het plaatsvervangend lid S. A. Senior tot lid gekozen.

Bij de spaarkas bedroegen de inlagen f 36.278.27, de terugnamen f 102.335.64 en de op de belegde sommen tegoed gemaakte interesten f 44.057.46 en werden 116 nieuwe boekjes afgegeven. De stortingen op spaarbankboekjes moesten ook gedurende het verslagjaar beperkt worden gehouden.

Bij de beleenafdeling werd uitgeleend f 65.359.50, aan hoofdsom terugbetaald f 64.905.50 en aan interest betaald f 10.402.95. Bij de ni November 1936-Januari 1937 gehouden verkoping van verstane panden moesten wederom, doch ditmaal in minderen getale dan in de voorgaande jaren, bij gebrek aan kopers een aantal stukken door de vennootschap worden aangekocht. De verkochte panden waren aan kapitaal en interest schuldig f 7.257.50 en f 2.152.09 en lieten een bedrag van f 2.167.91 voor de eigenaren.

Op hypotheek werd uitgezet f 25.700.—. Aan hoofdsom werd f 47.449.— afgelost en aan f 49.884.39 betaald. In de loop van het verslagjaar moest, tengevolge van door een derde partij op drie, tot een geheel verenigde, bij de vennootschap verbonden onroerende goederen gelegd executoriaal beslag, met daarop gevolgde faillietverklaring van de debiteur, worden overgegaan tot de openbare verkoop van dat goed. Uit de opbrengst kan al het aan de vennootschap verschuldigde worden verhaald. Van de in het vorig verslag bedoelde 6 onroerende goederen is gedurende het verslagjaar geen van de hand kunnen worden gedaan.

De rekening en verantwoording wijst een winst aan van f 12.098.75. De toestand van de vennootschap kan derhalve goed worden genoemd.

Het Bestuur stelt voor van het bedrag van f 12.099.75 op het credit van Winst- en Verliesrekening een som van f 3.250.- aan dividend naar reden van f 25.— per aandeel uit te keren, een bedrag van f 5.377.43 te brengen op de rekening Reserve voor dubieuze vorderingen en het saldo af f 3.471.32 te brengen op de rekening Extra reservefond.

Uit Suriname.

We lezen in het laatst ontvangen nummer van Oost en West de volgende korte golfjes uit Suriname.

Er heeft zich een Comité voor Christelijke Godsdienstige uitzendingen in Suriname gevormd, dat zich ten doel stelt door de A.V.R.O.S. (Alg. Ver. Radio Omroep Suriname) uitzendingen van godsdienstige aard te verzorgen. In het comité hebben zitting twee Ned. Herv. predikanten, een R. K. priester en de Hoofdvoorstander van de Evang. Broedergemeente.

In de laatste vijf jaren zijn niet minder dan **17 Koninklijke Besluiten** in Suriname afgekondigd omtrent aangelegenheden, welke in normale omstandigheden met medewerking van de Koloniale Staten behoorden geregeld te worden.

Uit het verslag van de **Rooms-Katholieke Missie van Suriname** in 1936 blijkt deze ongeveer **30.000** zielen te tellen, van wie er ruim 18.000 te Paramaribo wonen; de 88 scholen telden 10.210 leerlingen.

Volgens de Memorie van Antwoord van de gouverneur van Suriname zijn er in Suriname nog geen **300 radiotoestellen** in gebruik.

K
KRO
O
Wereldprogramma

19.24—20.24 uur Curaçaotijd
Via P.C.J. Golflengte 31.28
Zondag, 5 September 1937.

1. Gramofoonmuziek.
2. Actuele Aetherflitsen
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

Koloniale Uitzending van de K.R.O.
Via de P. H. I. op Golflengte 25.57 M.
Van 9—10 uur Curaçaotijd.

1. Mars.
2. Wat in Nederland verscheen door Anton van Duinkerken
3. Gramofoonmuziek.
4. De Wereld in Vogelvlucht, door Paul de Waart.
5. Van en Voor de Missiepost.
6. Vaderlandse Kroniek.

De Kiezerslijsten van Bonaire en Aruba.

In de Curaçaose Courant van Vrijdag 27 Aug. zijn de Kiezerslijsten van Aruba en Bonaire gepubliceerd.

De lijst van Aruba telt een 530 personen, de lijst van Bonaire telt 31 personen.

Volgens ons Kiesreglement krijgt Bonaire op deze 31 personen 1 vertegenwoordiger en Aruba zal op zijn 530 kiezers 2 vertegenwoordigers krijgen.

Ons Kiesreglement zit wel mooi in mekaar!!

Verwachte toeristenschepen
(bijgekomen)

Laconia	11 Feb. 1938
Pilsudski	14 Feb. 1938
Pilsudski	2 Mrt. 1938
Mexique	8 Mrt. 1938

Onderscheidingen.

Bij gelegenheid van hare Verjaardag heeft H. M. de Koningin o.a. de volgende onderscheidingen toegekend.

Tot officier in de Orde van Oranje Nassau zijn benoemd de Heren van der Drift, Jas en van Nijmegen Schonegevel respct. Administrateur van Financiën, Procureur Generaal en Directeur van de C.P.I.M. alhier.

Tot ridder in de Orde van Oranje Nassau is benoemd de Hr. J. Ellis, firmant van de firma Ellis & Dania alhier.

En de Heer J. Allee, in dienst bij de firma S. M. L. Maduro is begiftigd met de gouden medaille van de huisorde van O. N.

In Nederland werden o.a. gedecoreerd met het Commandeurschap Oranje Nassau de Oud Ministers Oud en van Schaik met groot-officier Oud Minister Deckers en de overige oud-ministers met mindere onderscheidingen.

Koninginnedag.

Ook dit jaar is Koninginnedag gevierd met de gewone vrolijkheid van anders. De volksfeesten hadden een vlot verloop. Verblijdend is de toenemende belangstelling in de zeilsport.

Ofschoon 's avonds en 's nachts te voren reeds enkele auto-ongelukken in het hospitaal werden binnengebracht, verliep de dag zelf betrekkelijk rustig.

In de middag waren de Arubaan M. E. en de Curaçaoenaar P. K. onder invloed van sterke drank slaags geraakt, waarbij de eerste met een mes in de buik gestoken werd.

Een Venezolaan ook onder invloed, werd met een hoofdwonde het hospitaal binnengebracht.

Missie-Nieuws.

Heden 1 Sept. vertrekt de Wel Eerw. Pater Hart ter tijdelijke vervanging van de Pastoors van San Nicolaas en Saba-Aneta, met de K.N.S.M. naar Aruba. Achtereenvolgens zullen de beide Paters Exler en Hendriks voor 2 weken naar Curaçao komen.

Van Bonaire wordt verwacht de Zeer Eerw. Pater Heijnsbroek van Rincon. Na diens terugkeer naar Bonaire zal Pater Boradorie als Kapelaan komen op Pietermaai en Pater Wolters op Bonaire.

Sr. Elpidia †

Maandagmorgen had op Welgelegen de pontificale uitvaart plaats van de Eerw. Zuster Elpidia, die daar Zondag was overleden.

Sr. Elpidia (Elisabeth Mutsaers) was geboren 9 Juli 1859 te Roggel (Limb.), deed op 3 Mei 1885 haar professie in de congregatie van de Zusters van Roosendaal en kwam 16 Mei 1888 op Curaçao.

Zij is hier steeds werkzaam geweest in de huiselijke bezigheden. We hopen dat hare eenvoud, goedheid en oprechtheid waarin ze een voorbeeld was, het begin der beloning in de hemel reeds moge hebben ontvangen.

R. I. P.

Pers-communiqué.

Naar aanleiding der geruchten als zoude H.K.H. Prinses Juliana te kennen hebben gegeven ter gelegenheid der in November te verwachten heuglijke gebeurtenis liever geen geschenken te willen ontvangen, heeft het Dagelijks Bestuur van het Comité zich telegrafisch gewend tot de Secretaris van Z.K.H. Prins Bernhard. Uit het ontvangen antwoord blijkt, dat de blijde gebeurtenis is te verwachten in Januari en de geruchten, waaromtrent inlichting werd gevraagd, niet juist zijn.

De Gouvernementsmiddelen.

Over de maand Juli bedroegen de belastingen f 460.343 tegen f 478,604 in de maand Juli 1936 terwijl de raming was f 454.950.

Ook de andere inkomsten vertoonden een normaal beeld.

Zij bedroegen f 271.288 tegen f 276.305 in 1936 terwijl de raming was f 234.052.

In totaal hebben de eerste maanden opgebracht f 6065.962. In 1936 bedroeg dit cijfer f 5771.698.

Momenteel zijn we met onze middelen f 1.242.950 boven de raming.

EEN AMBTENAAR, DIE HET BETER WIST.

Hoe de naam Elisabethus ontstond.

Het gebeurde te Dordrecht, waar een gelukkige vader zijn eerste kind kwam aangeven.

— De ambtenaar: „Naam?"

— De trotse eigenaar: „Antonius Joannes Elisabeth."

— De ambtenaar (schrijvend en voor zich uit prevelend): „Antonius... Joannes... Elisabeth... He, daar hadden wij ons bijna in de vingers gesneden!"

— De gelukkige vader (met opgetrokken wenkbrauwen): „Hoezo als ik vragen mag?"

— De ambtenaar (met het volle gewicht van zijn autoriteit): „Wel, ziet u. Elisabeth is een uitgesproken vrouwelijke naam."

De vader overweegt in de eenvoud van zijn ziel, hoe zijn schoonmoeder (ter wier ere die naam moest worden toegevoegd!) een uitgesproken vrouwelijke persoonlijkheid is... Dit argument echter terzijde latend, brengt hij slagvaardig naar voren: „En Maria dan? Hoeveel jongens dragen niet Maria als tweede naam?"

— De ambtenaar (in verregaande welwillendheid tegenover een dergelijke stupiditeit): „Jawel, jawel... Maria... Maar, éh... vergeet u niet dat Maria duidelijk religieus is... duidelijk religieus, niet-waar?"

— Dit plotseling opgeworpen religieuse probleem is de verbouwereerde vader teveel. Niemand mag van hem verwachten, dat hij bekend is met het feit, dat er minstens vier heiligen bestaan hebben, die de naam Elisabeth met veel religiositeit gedragen hebben.

— En de stem van achter de afscheiding vervolgt: „We zullen het maar een beetje veranderen, vindt u niet? Weet u wat, we zullen er Elisaberthus van maken..."

Zo ontstond op 29 Juli 1937 de naam Elisaberthus...

Deze ambtenaar moet in ere gehouden worden. Wanneer hij op dit ingeslagen pad vrolijk verder gaat, wordt het in Dordt amusant wonen.

— Zeg Geertriudaberthus, heb jij misschien Jacobaberthus ook gezien? Hij wordt met smart gezocht door Christinaberthus.

— Jawel, hij wandelde straks met Annaberthus en Theresiaberthus.

De Liefde.

Wat is liefde? Wanneer een dergelijke vraag wordt gesteld, denkt natuurlijk iedereen, dat hij er een antwoord op kan geven. Maar al hebben wij wel eens een leeuw in Artis gezien, dan weten wij nog niet hoe het leven is in de Sahara is. En wanneer wij des Vrijdags gebakken vis eten dan weten wij daarom nog niet iets af van het leven der vissen.

Om te beginnen weten wij van de liefde, dat zij blind is. Vervolgens zijn er mensen, die een liefde achter de rug hebben, die niet meegevallen is en daarom beweren, dat de liefde een geestelijke afwijking is. Maar met individuële opvattingen kan men echter niet altijd rekening houden. Wel is het een feit, dat men zich over verliefde mensen nog al eens vrolijk maakt, omdat zulke lieden zich meer bezighouden met de roerselen van hun hart dan met hun omgeving. Voor het overige kan men zeggen, dat de liefde oud en jong is tegelijk, bij vrouwen overigens een zeer vrouwelijke eigenschap is.

De liefde is oud, omdat zij dateert uit het vruchten-tijdperk, namelijk dat van Adam en Eva; en jong, daar iedere minnaar meent, dat nog nooit iemand de liefde zo goed heeft begrepen als hij.

Maar onder de meisjes heb je anders ook bijzondere exemplaren.

— Piet, zo vroeg Dientje aan haar verloofde, ik heb je wat te vragen.

— Wat is dat mijn lieve Dientje, wat heb je op je hart?

— Vertel me eens Piet, als je me nooit ontmoet had, zou je dan tóch zoveel van me hebben gehouden als nu?

Je moet inderdaad een hele Piet zijn om op zo'n vraag een antwoord te kunnen geven. Een voorafgaande studie in de wijsbegeerte schijnt werkelijk op zijn plaats, alvorens zich aan de practijk van de liefde over te geven. Vragen staat vrij, dat is waar, maar vrijen behoeft daarom nog niet altijd aanleiding te geven tot vragen!

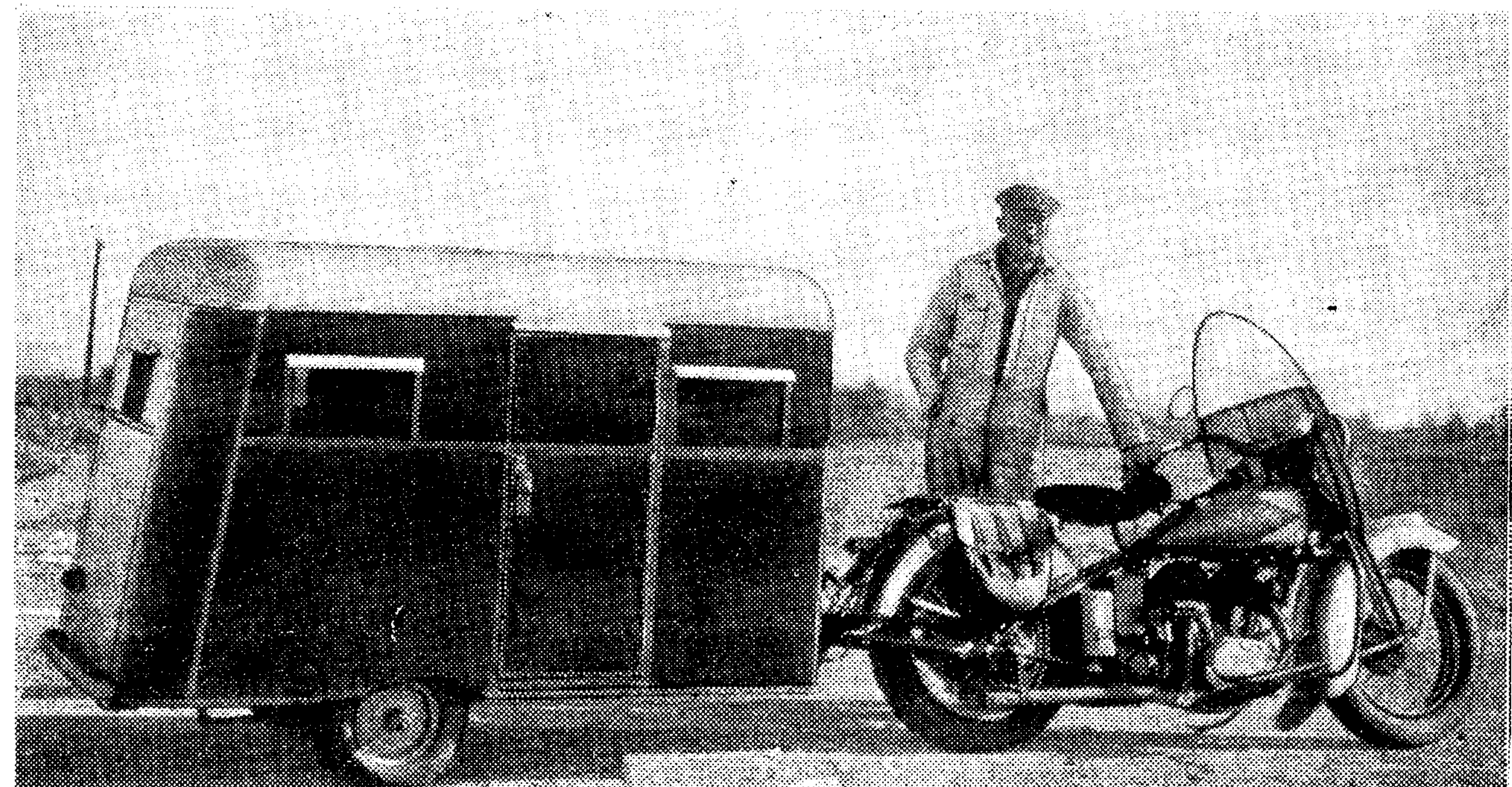
MAILSLUITING VOOR LUCHTPOST NAAR EUROPA.

Bussluiting Postkantoor Curaçao	Van New York	Per SS.	Aank. Europa
4 Sept. 8 u. v.m.	8 Sept.	Queen Mary	13 Sept.
8 Sept. 8 u. v.m.	12 Sept.	Europa	17 Sept.
11 Sept. 8 u. v.m.	15 Sept.	Normandie	20 Sept.
15 Sept. 8 u. v.m.	18 Sept.	Britagne	24 Sept.
18 Sept. 8 u. v.m.	22 Sept.	Queen Mary	27 Sept.
22 Sept. 8 u. v.m:	24 Sept.	Laconia	31 Sept.
25 Sept. 8 u. v.m.	29 Sept.	Europa of Normandie	4 Oct.
29 Sept. 8 u. v.m.	2 Oct.	Georgic	8 Oct.

Uitknippen s.v.p.

DE HINDENBOURG-CATASTROPHE. Een photo van de overblijfselen van de Hinderbourg, nadat de onderzoekingscommissie de puinhopen had verlaten, nadat zij haar werk had verricht.

MODERNE NOMADEN. Men veronderstelt dat ongeveer 30.000 mensen in Amerika een zwervend leven leiden in woonwagens die aan een auto zijn samengevoegd en die de autoriteiten veel last bezorgen. Deze man is de eerste die een „motorfiets-woonwagen" heeft.

Gelukkig land hier, niet waar, Mandeleine?

Naar het Frans van Pierre l' Ermite.

Een wolk van warmte hangt tussen de huizen... De zon, op het hoogste van het firmament, laat de helft van de straat vrij in een weldoende schaduw, waarbuiten niemand zonder noodzaak zich begeeft. De vensters en zonneblinden, die door de hete stralen der zon beschenen worden, zijn alle zorgvuldig gesloten; het zonnelicht en de warmte, weerkaatst door de heldere muren, doet de drukkende hitte nog meer gevoelen... men is geneigd te zeggen, dat men de warmte ziet trillen in de lucht... De wandelaars lopen allen zeer langzaam... de ogen verblind... de huid verschroeid... het hoofd hangende... de gelaatsuitdrukking moedeloos.

Plotseling echter wordt de eentonigheid verbroken door een nog jong, doch zeer lief paartje: zij schijnen iets te zoeken, daar zij geregeld omhoog kijken voor zover de zon het hun toelaat.

— Kijk... dat daar! — zegt de jonge vrouw, terwijl zij, met de punt van haar parasol, een woning aanwijst...

— O neen... nog veel te duur!...

— Och kom!... en die dan?...

— Waar?...

— Gij zijt toch niet blind, mijn liefste, wel?...

Kijk, daar hoog, boven die photograaf...

— Dat daar... welnu ik ben er zeker van en net zo zeker als dat ik weet, dat wij meer dan vier jaren getrouwd zijn, dat die woning meer dan drie duizend francs doet...

— Wat, 3000 frs. zegt ze met een verbaasd gezicht?

— Ja zeker...

— Maar man, dan vinden we nooit iets... en ze bleef staan en liet met een moedeloos gebaar haar parasol zakken.

— En toch moeten wij iets vinden... wij kunnen toch niet gaan slapen in een hooischuur.

— Volkomen waar, Maurice; wij hadden echter verstandiger moeten zijn en niet moeten opzeggen, voordat wij iets anders gehuurd hadden.

„Ja juist," viel hij haar in de rede, „maar gij begrijpt niet, dat het nodig was zo te handelen, anders was er weer niets van gekomen. Als een groot kind hecht gij u aan alles, aan het huis, aan de kamers, aan het mooie uitzicht, zelfs aan de stenen van het huis en de waterdruppels, die van het dak vallen. En daarom was het nodig om zo te handelen, opdat wij niet terug zouden komen.

En daarbij, onze oude wonning was zo bespottelijk klein: onze drie kinderen zouden zeker de een of andere dag ziek zijn geworden en dan nog waren wij genoodzaakt de meid te laten slapen op een zolderkamertje, dat nog apart gehuurd moest worden... neen, zo was het niet langer uit te houden...

Plotseling blijft de jonge vrouw staan voor een aardig, nog bijna nieuw huis.

— Kijk, ziedaar op de 4de verdieping is een woning te huur voor 1500 *f*rs. Dat is misschien wel iets voor ons...

— Ja... laten wij maar eens gaan kijken!...

En zich wagende in de brandende zon, steken zij het hete asphalt over en naderden de concierge, die met een pijp in z'n mond, zich bevindt op de drempel van zijn woontrek...

— Wij zouden graag die woning op de 4e verdieping willen zien?

— Welke?... onderbreekt de portier, met de bedoeling tijd te winnen om z'n neuswarmer te kunnen leegroken...

— De woning op de 4de verdieping.

— O, zeer goed... gaat u maar mee... Ah, de sleutels... Caroline, waar heb je sleutels van de 4de verdieping gelaten? Caroline... Caroline... Caroli...i...in ine! Waarop een harde onaangename vrouwenstem van de binnenplaats schreeuwde, hier... hier... hierr...

De huisbewaarder had intussen zijn mensen reeds goed opgenomen en die eerste indruk hiervan was niet kwaad. Mijnheer leek hem net en eenvoudig, zelfs enigszins gedistingeerd: hij was gekleed met strohoed, waarom een zwart lint, wit vest, geklede jas en gele schoenen. Mevrouw scheen hem ook een zeer goed mens te zijn, alleen nog maar een beetje jong: men zou haar echter nog zeer goed kunnen dresseren.

Jammer echter dat zij ook piano speelt... door z'n ondervinding als concierge had hij dit dadelijk opgemerkt... doch zoek u eens een vrouw die, zonder gebreken is? Zo heeft hij, Ducordon, nu ook al 37 jaren besteed om zijn vrouw te dresseren en zeker... er blijft altijd nog wel wat te veranderen over... doch het gaat toch al niet slecht... maar... enfin... Juist kwam zijn vrouw hem de sleutels brengen, terwijl ze schouwt. Terwijl zij zich naar boven begeven, houdt Ducordon van tijd tot tijd rust om eens te kunnen uitblazen en dan ook om de verklaringen te geven, welke hij noodzakelijk acht...

— Kijk, mevrouw, deze lopers bevinden zich op alle trappen tot boven aan: het electrisch licht brandt 's avonds tot 11 uur... hebt u wel gezien op welk een eigenaardige wijze deze koker verlicht is?

— Koker?...

— Nu ja, Mevrouw, deze trap... Kom... nog maar zes treden!... Kijk, hier zijn we er...

Nu volgde een ogenblik rust op de gang. Ducordon zocht de goede sleutel, doch doordat hij te veel haast had, kon hij hem niet vinden. De jonge Mevrouw kwam hem echter te hulp. Onwillekeurig beschouwde hij haar met andere ogen... **ogen, die te kennen gaven, dat de woning goed aan haar verhuurd zou zijn maar ook ogen... die spraken van een bij de** handje.

De woning was donker en er hing een bedompte lucht, doch toen men de ramen geopend had, trad de zon als overwinnares der duisternis binnen en overstroomde het geheel met een overvloedig licht, waardoor zij aan alles een vrolijk aanschijn gaf. Zij bezichtigden de gehele woning en besloten haar te huren.

— Zoals gij ziet, Maurice, het salon heeft drie ramen... hier zetten we de piano... (bij deze woorden spitste Ducordon de oren) je bureau daar... de canapé daarginds onder de spiegel... de bloementafeltjes in de hoeken... Doch er is hier geen plaats voor de kleerkast... en als een verstandige vrouw, die zich aan alle omstandigheden weet aan te passen, geeft zij zich zelf antwoord: welnu, dan zetten wij ze in de huiskamer en een kleerkast... nu ja... is dan toch ook nog maar een kleerkast.

— Juist zo, antwoordde Ducordon, die zich vermaakte met deze voorlopige regeling.

— Kijk, er is hier ook nog een balcon... een voordeel in de zomer, doch gedurende de winter een hindernis om op straat te kijken.

— Ja, niet te veranderen, zegt Ducordon, men kan het maar niet zo wegnemen.

— Welnu, we zullen er bloemen planten, je weet wel van die bloemen die...

— Erwten, bedoel je, valt Maurice haar in de rede.

— Oh! 't kan mij niet schelen; erwten zo gij wilt, als er maar bloemen aankomen...

Men bezichtigde nu nog de slaapkamers. Ducordon, die achtergebleven was, kreeg het te kwaad met de sluiting van een raam en hij ging met zulk een drift en woede te keer dat Maurice, bang dat zijn toekomstige woning nu reeds werd afgebroken, hem ter hulpe snelde. Terwijl hij zijn lompe handen laat zien, waarin de vormen van de sluiting als even zovele wraaknemende afdruksels nog te zien waren, vraagt hij of het hun bevalt?

— Ja zeker.

— Oh, ik was er ook wel zeker van. Zulk een mooie woning... en 't is een mooie woning... en dan niet duur... en een prachtig uitzicht... 't Is niet iets voor u...

Terwijl men naar beneden ging, werden alle vertrekken nog weer eens besproken. Mevrouw had nog wel graag de meidenkamer en de kelder willen zien, doch Ducordon, die veel last van de warmte had antwoordde haar met een ernstig gezicht dat alle deze kamers en kelders gelijk waren...

Hij voegde er echter met een lachend gezicht nog bij, dat zo zij zoveel wijn hadden dat hun kelder te klein was, hij dan volgaarne de zijne beschikbaar wilde stellen... Maurice echter in gedachten verdiept antwoordde hem niet en Ducordon, daardoor enigszins bekoeld, besloot hem te ondervragen:

— Hebt u een hond?

— Neen.

— Een kat?

— Ook niet.

— Mijnheer bekleedt toch ook geen betrekking of oefent een beroep uit dat gevaarlijk voor de naaste omgeving is? U bent toch niet... deurwaarder... scheikundige... procureur... journalist... of Kamerlid?

— Neen... neen... neen...

— U hebt zeker ook nog geen kinderen, veronderstel ik — dit werd op zulk een ernstige toon gezegd of het wel een gewetenszaak betrof.

Bij deze woorden begon mevrouw te schaterlachen...

— O, zeker, antwoordde zij, terwijl zij zich aardig vermaakte.

— 't Is toch zeker niet waar?...

— Ja zeker, niets is meer waar dan dit.

— Och kom, u gekscheert zeker...

— Neen, ik ben volkomen ernstig.

Bij dit geheel onverwachte antwoord leek Ducordon wel uit het veld geslagen.

— Drie kinderen, herhaalde hij, terwijl hij z'n hoofd schudde... 't is absoluut verboden, wat denkt u toch wel... 't is te gek... 't is te dwaas... en, en natuurlijk... nog jongens ook, nietwaar?...

— Juist, antwoordde Maurice op droge toon.

— Nu, dan is alles uit. Mijne voorschriften zijn hieromtrent zeer duidelijk: het gaat niet... en u begrijpt... lopers op de trappen... alles pas geverfd... daarbij op 3-hoog een oud echtpaar zonder kinderen, die niet het minste geraas willen hebben, neen... ik herhaal dus... 't niet mogelijk... De voorschriften... zijn zeer duidelijk... duidelijk... enfin... het spijt me...

Terneergeslagen door deze ruwe ontgoocheling, stonden ze al op 't trottoir, toen ze de stem van Ducordon hoorden die, teruggekeerd in zijn kamer, de gehele geschiedenis aan z'n vrouw vertelde...

Verbeeld je die pop!... Die laat me eerst 4 hoog klimmen en zegt me dan pas bij het naar beneden gaan, dat ze reeds drie kinderen heeft... begrijp je dat nu... drie kinderen... en dat op een leeftijd van 25 jaar... ja... waarom nog geen zes... sapristi... 't Is hier hier toch geen konijnenhok!... Maurice beschouwde zijn jonge vrouw met aandoening en daar hij bemerkte, dat zij nog enigszins onder de indruk van het pas gebeurde was, drukte hij haar zacht de hand, terwijl hij met bittere ironie in z'n stem tot haar zeide

„Gelukkig land, nietwaar, Madeleine?"

Beleefdheid.

Ofschoon men zich altijd netjes en beleefd moet gedragen, is het toch dikwijls of men meedoet aan een prijsvraag: hoe brutaliseer je de mensen het beste. Sommige mensen maken daarbij dan een bijzondere kans, omdat zij door de natuur rijk zijn gezegend met een aangeboren onhebbelijkheid. Wanneer zij zich een weg banen door het publiek, doen zij dit met het flair van een wilde, die zich een weg baant door 't oerwoud. Lopen zij door 'n andere straat waar 't veelal druk is, dan moet men de omstandigheid prijzen, dat zij geen wagensmeer aan hun kléren hebben. Want zij zouden dan heel wat kléren bederven van mensen, die er al te veel op rekenen, dat men rechts behoort te houden. Zonder twijfel staan zij sympathiek tegenover de schoenmakers, want bij voorkeur zoeken zij lakneuzen uit en nieuwe schoenen om daarop het stempel hunner lompheid te drukken. Zonder twijfel zijn zij onaangenamer dan een ordinaire auto. Want die toetert tenminste nog, ook al maakt die verder geen aanmerking maakt. Dus nadat zij de aanstalte om vaart te verminderen of uit te wijken. Zij doen dit eerst, wanneer men zich omdraait en een aanmerking maakt. Dus nadat zij de aanraking gepleegd hebben.

Aangezien men de perfectie toch niet kan overtreffen, doet de doorsnee-mens beter geen poging te wagen om dit record te verbeteren. Doch men legge zich toe op beleefdheid, waarbij men nooit de moed moet verliezen. Want ook de poging in dit opzicht wordt reeds gewaardeerd. Zoals die man er over dacht, die enige tijd zwijgend naast zijn vriend had gezeten op een der bankjes van het park. Nadat zij samen een kleine onenigheid hadden gehad.

— En heb je tegen mijn bewering nu niets in te brengen? vroeg zijn vriend. Je bent zo stil. Waar zit je aan te denken?

— Dat kan ik niet vertellen.

— En waarom niet?

— Omdat het niet netjes is onbetamelijke woorden te gebruiken.

Waardoor de vriend intussen enigszins kon gissen hoe de ander over hem dacht.